

Krivé zrkadlá

Hádam každé mesto má taký park, veľký či malý, ktorý každému bez výnimky dokáže ponúknuť sentimentálnu prechádzku za ruku s tajne vysnívanými ideálmi. Je jar, stromy žiaria všetkými odtieňmi zelenej a z ich korún padajú navôkol tóny nesynchronizovaných vtáčích melódií. Vzduch premiešava drevenou varechou všetky vône a ponúka dokonalú zmes jarnej kvitnúcej arómy, po pokosených trávnikoch behajú usmiate deti naháňajúce loptu a na vlnených dekách debatujú pri orosenej plechovke nealkoholického piva ich spokojní rodičia. A ja... ja sa vznášam nad sivou štrkovou cestičkou v bielo-modrých letných šatách, kulmou natočené kučierky mi preskakujú plecia a ja s radostným napätím a opatrným úsmevom mierim k drevenej lavičke.

Koniec idylky. Áno, veď dobre... nechala som sa trochu uniesť. Ja v skutočnosti šprintujem pomedzi maličkých sivých kamienok na ceste snažiac sa predbehnúť svoj tieň, do rukáva tenkej mikiny utieram kvapôčky potu z čela a pokúšam sa zhodiť tých niekoľko kílov, ktoré mi na dobierku poslala jarná únava.

Napriek zahmlievajúcim sa očiam na chvíľu predsa len spomalím a s úsmevom preskenujem očami spokojných návštevníkov parku. Mohla by som sem chodiť s knižkou tráviť letné dopoludnia, napadne mi v okamihu a som pevne odhodlaná nechať túto myšlienku mojej mysli ešte prerokovať (hoci už teraz viem, že lenivosť všetkých jednoznačne prehlasuje).

Rozhodnem sa nechať na chvíľu odpočinúť nohy a sadám si na jednu z lavičiek, vyťahujúc z batohu fľašu studenej vody. A vtedy ju zbadám.

Vznáša sa nad štrkovou cestičkou v žltých šatách, dlhé, hnedé kučery jej nadskakujú nad plecami a ona mieri s hanblivým úsmevom k lavičke pod vysokým dubom (dobré, možno je to buk). Na nej už sedí blondavý fešák s teatrálnou prehodenou nohou cez nohu a za spokojným úsmevom nenápadne skrýva nadšenie. Môžu mať asi sedemnásť, možno aj menej, ktovie, a on vstáva z lavičky a zatvára ju do svojho náručia.

Aké romantické! Niečo vo mne sa škodoradostne uškrnie, niečo nostalgicky smrkne, obe sa však zhodnú, že je čas pokračovať v športovom popoludní, a ja odkladám fľašu

a vstávam. Raz, dva, raz, dva, dostávam sa do svojho tempa a okružnou cestičkou zamierim von z parku.

Oproti mne sa pomaly približuje cyklista v červeno-čiernej prilbe a ja sklopím oči, vzápätí ich však opäť rýchlo dvíham. Po parku sa pohybuje minimálne osem ďalších cyklistov (veď ani ja tu nie som jediná bežkyňa), tento je však iný, lebo poznám jeho vlasy vykúkajúce spod helmy. A tetovanie na pravom ramene bruškám mojich prstov tiež nie je neznáme.

Trošku sa mi zrýchli tep, hoci by som si to nikdy nepripustila, a ešte raz zaostrím, či si to skutočne ty. Pridobre si pamätám naše nesmelé úsmevy v rytme ktorejsi známej pesničky, bozk v podkrovnej izbe malej drevenej chaty so zasneženou strechou i nekonečných dvadsať minút, kým si sa v kine odhodlal dotknúť sa mojej ruky.

Spomínam si i na tie povestné motýliky v bruchu, ktoré sa schovali v malom kufríku s tvojimi vecami a už sa nikdy viac neukázali. Po tvojom odchode sa láska vracala už len bez nich, s radostným napätím a roztrasenými rukami, no bez krídel. Napadne mi, že možno ich máš doma v drevených rámikoch mŕtve rozvešané po stenách, ako má môj malý bratranec babôčku pávoookú a okáňa hruškového, ktorými sa všetkým chváli. Možno sa aj ty chváliš svojim novým láskam zbierkou motýľov. Tých mojich ukradnutých, mŕtvych.

A možno nie. Snáď sa ich krídelká len dostali medzi prsty zvedavých detí na sídlisku, čo sa hrali na preliezkach, keď tvoje auto odchádzalo, a zomreli celkom obyčajnou motýľou smrťou.

Úsmevom zaženiem spomienky spolu s melancholickými úvahami do kartónovej škatule v rohu mysle a snažím sa plne zamerať beh. Raz, dva, raz, dva.

Vtedy sa to stane. Vopred nič nezbadajúc, zrazu sa pod veľkým dubom (dobré, možno bukom) ocitám zoči-voči tvojim zreničkám. Medzi nami stoja tí dvaja rozkošní mladí zaľúbenci. Pozrieme na nich takmer naraz. Mne opäť zamáva červenou šatkou popred oči nostalgia a napadne mi, že keď trochu schudnem, tak by mi také žlté šaty ešte možno aj pristali. Keďže ťa pridobre poznám, viem, že ty celkom podvedome letmo zhodnotíš zadné i predné partie krásnej dievčiny a v duchu skritizuješ účes jej nápadníka, lebo nevyzerá podľa tvojho gusta dostatočne ako chlap. A potom sa opäť pozrieme sa seba.

A ja zrazu jasne vidím tú časovú bránu, preskupené kvapôčky minulosti a prítomnosti (a budúcnosti), to krivé zarosené zrkadlo, čo nám prítomnosť trochu sarkasticky strká priamo

medzi nami pred oči: *Aha, ved' sa pozri, to ste vy. Vy dvaja. Nehraj sa, že nevieš. Pamätáš si to.* Dnes blond'avý chlapec drží za ruku brčkové dievča na romantickej prechádzke v parku. Nie je to žiaden nezvyčajný pohľad, v parku je takýchto párikov viacero. V každom parku, hádam v každom meste. On sa usmieva, ona sa usmieva.

A potom sme tu my.

Spotené vlasy sa mi mierne odlepia od čela a ja za týmto pohybom tuším krídla. Krídla spomienok. Alebo mi fantázia prináša späť mŕtve motýle?

Všetko to trvá len mikrosekundu (teda, nie že by som ja tak rýchlo bežala alebo že by si ty tak rýchlo bicykloval), kým obaja sklopíme oči a prejdeme okolo seba a zaľúbeného páriku bez jediného kývnutia či pozdravu. Ved' sa už vlastne nepoznáme.

Pokrútim hlavou a napriek tomu, že moja zvedavosť (alebo nie zvedavosť?) by veľmi chcela, neobzriem sa za tebou a v duchu ďakujem osudu, že mladý párik nezbadal v nás seba. Svoj odraz v zrkadle budúcnosti. Teda aspoň dúfam, že si nič nevšimli. Ale nebývajú predsa ilúzie a láska k zrkadlám slepé?

Bežím ďalej a keď mímam výstupnú bránu do parku, vsúvam si do uší slúchadlá.

Hádam každé mesto má taký park, veľký či malý, ktorý každému bez výnimky dokáže ponúknuť sentimentálnu prechádzku za ruku s tajne vysnívanými ideálmi. A keď je jar a stromy žiaria všetkými odtieňmi zelenej, v tomto ohradenom dieliku zeleného prírodného puzzle vloženého do obrazca mesta možno zbadat' všetky generácie krivých zrkadiel. Treba však byť pozorný a nepremeškať ten okamih. Lebo zmiznú skôr, ako človek stihne žmurknúť.

Ja si večer v tieni toho okamihu objednam nové letné žlté šaty.

A tebe sa možno aj trochu zacnie, keď nad otvorenou fľašou piva zažmúriš na svoju priehľadnú zbierku mŕtvych motýľov.